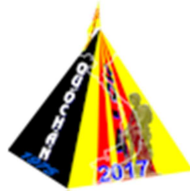

Chính Trị
Chủ đề: Mùa Quốc Hận năm thứ 42 – 2017
Tác giả: GS Nguyễn Văn Canh
Ngày: Chúa Nhật 30 tháng 4 năm 2017

BÀI PHÁT BIỂU CỦA GS NGUYỄN VĂN CANH - 30/4/2017, OAKLAND, CA

I. HIỆN TÌNH TẠI VIỆT NAM.

1. Chế độ toàn trị của CSCN đã bị đào thải và đã được thay thế bằng chế độ độc tài chuyên chế man rợ.

Vì bế tắc về kinh tế, và bất lực giải quyết các vấn đề xã hội do nạn độc quyền cai trị của Đảng gây ra, chế độ này tự thay đổi để sống còn. Một khi thay đổi các chính sách kinh tế để đối phó với tình thế khó khăn, thì hậu quả tất yếu là xã hội sẽ đổi thay. Để ứng phó với tình thế mới, Đảng CSVN phải bám víu vào các biện pháp độc tài của thời kỳ toàn trị để ngồi lại. Vì mất phương hướng, Đảng này gặp phải nhiều lúng túng, tiến hay thoái, dù chỉ biết dùng cảnh sát để đàn áp mọi đòi hỏi của dân chúng.

Trong tình thế này, Xã Hội Dân Sự mọc mầm và lớn mạnh để đi tới xóa bỏ Chế độ ấy.

Trước hết là một số quyền tự do xuất hiện, dù là hạn chế, như tự do đi lại, phát biểu tư tưởng, hội họp, tự do kinh doanh, v.v.

Kế đến là Đảng bị dồn vào thế phải từ bỏ dần dần độc quyền thực thi các vấn đề xã hội, giáo dục, tôn giáo, nhân đạo... để người dân tham dự và thay thế.

Rồi đến thay đổi về cơ cấu xã hội: giai cấp trung lưu xuất hiện. Giai cấp này tự nó đối kháng mạnh mẽ với tàn dư của chế độ toàn trị vì quyền lợi của nó, nên nó góp thêm phần đẩy lui chế độ này của CS cho đến khi tan vỡ.

Trong những năm gần đây, tiến trình suy thoái của Đảng có phần mau lẹ hơn:

Sự phản kháng mạnh nhất là các đòi hỏi cải cách của khoảng 20,000 dân ở Thái Bình vào năm 1997. Vụ Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng, Hải Phòng là một bước tiến xa hơn trong tiến trình đối kháng, chống lại chế độ này. Vài năm trước đây, có những vụ như dân xã Dương Nội chống lại Đảng về việc Đảng cướp đất; vụ Văn Giang, Hưng Yên

dân chúng tập hợp công khai thách thức nhà cầm quyền vụ cướp đất canh tác của dân xã làm EcoPark...

Hiện nay vụ dân xã Đồng Tâm nổi lên, bắt giữ và giam cầm 38 công an làm con tin, cũng chống lại Đảng cướp đất của nông dân để giao cho công ty Viettel của quân đội xây xưởng sản xuất điện thoại di động. Tại thôn Đông Phong, Lai Châu, hiện CS cũng dùng biện pháp mạnh để không chế dân phản đối Đảng trong một vụ cướp đất.

Tại Miền Trung, vào tháng 5, 2015, Trung cộng đặt gian khoan dầu HD981 trong thềm lục địa của Việt Nam tại Hoàng Sa, dân chúng đã nổi lên đốt xưởng của Trung cộng tại Hà Tĩnh. Ít nhất 4 công nhân Trung cộng bị chết. Vụ Formosa tại Hà Tĩnh là nguyên động lực cho các đòi hỏi mạnh mẽ của người dân. Cũng tại đây, vào tháng 4 năm 2016, vụ Công ty này thải chất độc ra biển khiến “Cá Chết, Biển Chết” là nguyên nhân của nhiều cuộc biểu tình lớn đã xảy ra trong gần 1 năm qua. Tại huyện Lộc Hà (Hà Tĩnh), vào ngày 30 tháng 3 vừa qua, cả ngàn người đứng lên đòi minh bạch trong vụ bồi thường cho ngư dân mà Formosa chuyển qua chính quyền 500 triệu MK để trả cho các nạn nhân. Ngày 3 tháng 4, dân tràn ngập về trụ sở UBND Huyện Lộc Hà, “phản đối công an Lộc Hà nổ súng, đàn áp dân”. Ngày 15 tháng 4, có tới 30,000 người tham dự cuộc biểu tình ôn hòa tại Vinh đòi đuổi Formosa ra khỏi Việt Nam.

Tại Miền Nam, nhất là ở Bình Dương có những vụ đốt phá xưởng của Tàu cộng nhân vụ Trung cộng đặt giàn Khoan HD 981....

Trong tuần lễ vừa qua, sự công phẫn của dân chúng lên rất cao: Có người đốt cháy cơ xưởng của vài xí nghiệp ở Long An, Bình Dương. Những chống đối dữ dội hiện đang xảy ra ở xã Phước Hòa, An Giang nhân đám giỗ của một cư sĩ Hòa Hảo. Chống đối lại Đảng có cả tại Phú Quốc, một đảo xa đất liền.

Nói chung, tình trạng bất ổn đang lan tràn trên toàn quốc và Đảng lâm vào tình thế thụ động và không kiểm soát nổi tình thế. Không ai chịu trách nhiệm về công tác của chính quyền, không ai chú tâm và tìm cách giải quyết những nhu cầu cấp bách mà dân chúng đòi hỏi...

Tại mỗi địa phương, Đảng tập hợp nhau lại như một đám “sứ quân”, nhiều nơi chỉ nhằm vào đàn áp nhân dân, và cướp đất.

Hậu quả là Dân chúng tự đứng lên thách thức gồm cả nhục mạ Đảng. Nỗi sợ về trấn áp của Đảng như thủ tiêu, đánh đập man rợ một cách công khai mới chỉ cách đây vài năm nay không còn; sợ bị bắt về đồn bót cảnh sát để tra tấn, cô lập... đã qua rồi. Và nhiều kẻ cầm quyền chuyên lo việc trấn áp cũng đã tìm cách trốn tránh công tác được giao phó, để khỏi bị trách nhiệm về sau. Chủ tịch huyện Quỳnh Lưu quỳ lạy xin bà con ngư dân tha tội cho các đàn em vì đã đánh ngư dân và cướp vật dụng của một linh mục.

Hiện nay, giới trẻ đã vượt qua các nỗi sợ hãi do VC khủng bố gây ra và đã can đảm công khai phản kháng chế độ. Họ điều khiển hay tham gia các cuộc biểu tình bất bạo động. Có nhiều thanh niên, thanh nữ lập ra một phong trào ca nhạc rộng rãi. Họ ngang nhiên công khai thách thức Đảng và kêu gọi mọi người đứng lên đòi hỏi tự do cho dân tộc.

Giồng máy khổng chế dân bằng bạo lực càng ngày càng yếu ớt.

2. Tranh chấp nội bộ.

Trong chế độ toàn trị, Đảng cộng sản độc quyền cai trị: mọi hoạt động/sinh hoạt đều do Đảng nắm giữ, thực hiện, từ tôn giáo đến giáo dục, công tác xã hội như cứu đói, v.v. Ngay cả đến công tác từ thiện cũng vậy. Không một lực lượng nào được phép tồn tại. Không một cá nhân công dân nào có quyền sở hữu tài sản riêng. Mọi tài nguyên quốc gia nằm gọn trong tay Đảng, có nghĩa là thuộc quyền sở hữu của Đảng, nói khác đi là của nhóm nhỏ lãnh đạo Đảng.

Chính vì “một mình một chợ”, nhóm lãnh đạo Đảng với quyền hành vô giới hạn và được sử dụng các biện pháp chuyên chính vô sản, nghĩa là có đặc quyền được trấn áp, kể cả thủ tiêu kẻ khác nếu thấy có triệu chứng chống lại, đương nhiên đi tới lạm quyền. Và quyền hành lại đi đôi với quyền lợi. Vì vậy mọi người thi đua vận dụng mọi thủ thuật để chiếm quyền hành hầu làm giàu cho cá nhân mình.

Lãnh đạo Đảng cộng sản Việt Nam hiện nay đang trải qua một giai đoạn giành giật quyền hành một cách khốc liệt. Nhiều kẻ cấu kết với nhau thành các nhóm cướp đoạt tài sản quốc gia, của dân chúng, từ trung ương tới mỗi địa phương. Một màn được sử dụng nhiều nhất, tràn lan trên toàn quốc là lãnh đạo Đảng nhân danh thực hiện các dự án có lợi ích công trung dụng đất đai của nông dân, rồi sau đó đem bán cho các công ty ngoại quốc xây dựng cơ sở đầu tư để kiếm lời cho cá nhân. Tại mỗi địa phương, Đảng ủy tranh nhau bán đất cho Tàu như nhiều khu vực thuộc thị xã Đà Nẵng, Đảo Lý Sơn thuộc Quảng Ngãi, một khu công nghiệp Vĩnh Phúc để làm nhà máy ráp điện thoại... Rất nhiều nơi như vậy là các khu vực “an toàn” hay “tô giới” của Tàu. Các cơ quan an ninh của Đảng không được phép vào.

Cũng có nhóm lãnh đạo hàng đầu CS bán tài sản quốc gia cho ngoại bang để chúng khai thác các tài nguyên như khoáng sản...

Chả thế, Bí thư tỉnh ủy Thanh Hóa Trịnh Văn Chiến có tài sản lên tới hàng tỷ Mỹ Kim. Ở cấp trung ương, nhiều người có số tài sản trị giá hàng chục tỷ MK.

Nhóm này cướp được nhiều hơn nhóm khác, nên gây ra xung đột dữ dội nhằm loại nhau khỏi hệ thống quyền hành. Đã có bắn giết nhau như vụ Yên Bái mới đây. Rất nhiều trường hợp kẻ đang ở vị trí cầm quyền thủ tiêu cả thành viên trong nhóm của chính mình bằng cách dàn dựng “cái chết” có vẻ “hợp pháp” để che dấu tội phạm như trường hợp tướng Phạm quí Ngọ, Dương chí Dững...

Tại trung ương, đang có cuộc khủng hoảng lãnh đạo khốc liệt vì lý do tranh nhau cướp đoạt tài sản quốc gia hiện nay rất trầm trọng, tới mức có thể có thanh toán đẫm máu, bằng cách này hay cách khác; cũng có lý do tranh nhau trở thành tay sai Trung cộng, bao thầu việc thực thi chính sách của Tàu tại VN. Trong nhiều tháng qua, chúng liên tục tố cáo các tội những lạm nghiêm trọng của nhau cho công chúng biết, với hy vọng hạ bệ nhau, dù công chúng nghiêm nhiên nay được trở thành “quan tòa bất đắc dĩ”, dù thực sự công chúng sẽ xử chúng sau này về những tội ác của chúng.

Trong những ngày tới tại Hội nghị Trung Ương Đảng kỳ V đã được dự trù họp vào ngày hôm nay, 30 tháng 4, nhưng có thể dời sang tháng 5, để chỉ định chức Tổng Bí Thư của Đảng. Vì các phe phái còn đang bận gòm nhau, chúng phải kéo dài thêm ít ngày nữa để có thì giờ tìm cách hạ đối thủ hay chiếm thế thượng phong, hầu chiếm vị thế lãnh đạo số một của Đảng.

Sự giành giật, chống đối lẫn nhau sẽ trở thành khốc liệt. Đó sẽ là cái mốc đánh dấu một biến cố lớn trong tiến trình tan rã của Đảng.

3. Vai trò của Trung cộng.

Từ trước đến nay, Đảng cộng sản Trung Hoa đóng một vai trò rất lớn trong việc cử đảng viên Đảng CSVN vào các chức vụ lãnh đạo Đảng này. Chúng dùng mọi thủ thuật để thực hiện mục tiêu đó, kể cả tiền bạc. Những VC được đưa vào giữ các chức vụ then chốt sẽ trở thành tay sai cho Trung cộng.

Hầu hết cá nhân lãnh đạo hàng đầu của VC trong nhiều năm qua đều là loại người này.

Tháng 4 năm 2011, Tướng Quách bá Hùng, Phó chủ tịch Quân ủy Trung Ương của Quân Đội Trung cộng sang gặp hầu hết lãnh đạo VC. Mục tiêu chính là giao phó công tác cho các VC này thực hiện có liên quan đến việc chuyển giao dần dần và êm thấm Biển Đông cho Trung cộng, và cũng còn là đặt quân đội VC, lực lượng an ninh, tòa án, v.v. Của VC dưới sự chỉ đạo và kiểm soát của Trung cộng, không những ở Trung ương mà còn cả ở địa phương. Đó là về mặt Đảng.

Về mặt chính quyền, các công tác này được đặt dưới sự điều khiển của Ủy Ban Hợp Tác Song Phương giữa 2 quốc gia. Hiện nay, Ủy Viên Quốc Vụ Viện Dương khiết Trì và Phạm đình Minh là đồng chủ tịch điều khiển tổ chức này.

Trung cộng xâm nhập vào rất nhiều cơ quan trọng yếu quốc gia, về kinh tế, an ninh, quốc phòng. Trên thực tế, nền hành chính, an ninh và kinh tế VN hiện nay hầu như bị Trung cộng khống chế, và đang hoạt động như để phục vụ mục tiêu của Trung cộng. Hệ thống quân đội, an ninh, cảnh sát, tòa án của VC nay được mặc nhiên coi như các bộ phận chính quyền của Trung cộng, chưa kể đến rất nhiều dự án kinh tế của Trung cộng được thiết lập tại khắp nơi trên lãnh thổ Việt Nam qua hình thức các công ty, xí nghiệp, ở trong đó Trung cộng bố trí công nhân từ Tàu đưa sang để làm nội ứng khi cần... Ngoài ra, các khu vực “rừng đầu nguồn” được Đảng đã cho Tàu “thuê” dài hạn tại 14 tỉnh ở các vị trí quan trọng trên toàn lãnh thổ Việt Nam. Tôi nhấn mạnh rằng đây là các khu vực hiểm yếu về quốc phòng từ biên giới phía Bắc vào tới Cà Mau - được coi là các khu vực bất khả xâm phạm của Tàu. Các nơi này được canh giữ nghiêm ngặt và các viên chức chính quyền cộng sản Việt Nam không được phép vào thăm.

Trong nhiều năm qua, nhiều viên chức hàng đầu của Đảng CSVN và của chính quyền Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa VN đã được Trung cộng tuyền dụng và công khai hành động như kẻ Thái Thú, cai trị dân Việt thay cho giặc. Chúng thẳng tay đàn áp những ai chống lại giặc ngoại xâm dù chỉ tuyên bố Hoàng Sa-Trường Sa là của Việt Nam. Những nạn nhân này bị ngược đãi dã man trên đường phố, bị bắt và đánh đập trong đồn bót của cảnh sát, bị tòa án xét xử và bị giam cầm dài hạn trong các nhà tù...

Tình trạng mất nước đã gần kề.

II. CHÚNG TA PHẢI LÀM GÌ?

Người Việt hải ngoại có một vai trò quan trọng trong việc cứu nguy tổ quốc, vì lẽ những thành phần yêu nước trong nước bị khống chế. Họ bị kiểm soát chặt chẽ bởi hệ thống Đảng, nhất là tại địa phương, bởi Cảnh Sát, Dân Phòng và côn đồ do Đảng chỉ huy. Kỹ thuật sử dụng là đe dọa, đánh đập, cô lập, áp lực với gia đình, tòa án, chiêu dụ đầu hàng...

Chúng ta ở hải ngoại có một ưu thế. Đó là ngoại vận. Ngoại vận giỏi, chúng ta có thể giúp đẩy mau tiến trình sụp đổ của VC. Lý do là VC phải dựa vào quốc tế để sống còn hay kéo dài sự sống. Chúng là một loại ký sinh trùng nguy hiểm. Ngoại vận là liều thuốc trụ sinh để làm tê liệt chúng. Đây phải là công tác ưu tiên của chúng ta, ngoài việc yểm trợ cho các phong trào chống đối ở trong nước.

Cộng sản nói chung cũng như CSVN sống và tồn tại là do Quốc tế hỗ trợ, từ tài chánh cho đến yểm trợ ngoại giao. Bất hạnh thay là rất nhiều hỗ trợ này lại đến từ cái gọi là “quốc gia tư bản.” Các quốc gia tư bản này là nguồn cung cấp chính, tạo ra sức mạnh cho chúng. Một thống kê trước đây cho biết rằng để vận động tìm kiếm sự yểm trợ của

Tư Bản Chủ Nghĩa, Liên Bang Xô Viết đã bỏ ra 80% ngân sách ngoại vậ cho mục tiêu này.

Người Việt hải ngoại nên cố gắng tập trung sức mạnh của mình vào công tác vận động này đối với VC. Nếu VC mất sự hậu thuẫn của quốc tế, thì chúng không thể sống còn.

Chúng ta có nhiều mục tiêu trong công tác này. Cụ thể là truyền thông quốc tế, Tổ Chức có uy tín quốc tế về nhân quyền, cá nhân các nhân sĩ có tiếng, v.v. là mục tiêu giúp chúng ta làm công việc này. Các dân biểu, nghị sĩ đại diện của đơn vị bầu cử của mỗi người trong chúng ta, các viên chức chính quyền (hành pháp), v.v. là những người quan trọng. Chúng ta đừng quên rằng người Việt tỵ nạn cũng là mục tiêu quan trọng khác, không thể quên vì lẽ nhiều người Việt lại là kẻ tiếp tay cho kẻ thù của chính họ: Có năm “Việt kiều” gửi về VN hơn 10 tỷ MK. Chính họ đã vực dậy và nuôi dưỡng (1) VC và tạo sức mạnh cho VC từ 1990 đến nay, trước khi tư bản bỏ tiền vào giúp chúng. Nếu không có Việt kiều hà hoi, thì VC đã chết từ năm 1991 rồi.

Một thí dụ về ảnh hưởng quốc tế đối với VC là trước đây, vào đầu thập niên 1980, tôi đã thúc đẩy Hội Ân Xá Quốc Tế (AXQT) cần có hành động cụ thể về trường hợp một người bạn của tôi là tù nhân lương tâm: Thẩm phán tối cao Pháp Viện Mai văn An. AXQT giao trách nhiệm ấy cho một Thẩm Phán Ấn Độ. Ông này đòi VC cho đến thăm và gặp mặt Thẩm Phán An, một “đồng nghiệp” là Thẩm Phán của ông ta -dù không quen biết nhau-, đang bị giam tại trại cải tạo Hà Nam Ninh. Vào lúc đó dù còn rất mạnh và cứng rắn dưới sự che chở của Liên Bang Xô Viết, VC rất lúng túng (2) về việc này. Mọi người đều hiểu là tại sao chúng lúng túng, tại sao chúng sợ, dù chỉ có một Thẩm Phán ngoại quốc nêu vấn đề, có tính cách cá nhân. Nếu chúng ta liên tục tạo ra nhiều áp lực với VC (nhất là vào lúc này chúng rất yếu), chúng ta đạt được 2 mục tiêu:

a) VC lâm vào thế lúng túng hơn, chúng phải thận trọng hơn, và chùn bước đàn áp hơn; đồng thời sự hậu thuẫn của quốc tế cho Đảng CS bị cắt đi,

b) Dân chúng và những người đấu tranh trong nước phấn khởi hơn vì sự yểm trợ ấy và có thêm nhiều người khác tiếp tay với họ để phong trào chống đối vươn lên.

Như một định luật, Xã hội Dân Sự càng phát triển, càng mạnh, thì đòi hỏi của dân chúng càng nhiều để thỏa mãn những nhu cầu thiết yếu của họ. Đặc biệt là đòi hỏi của giai cấp trung lưu vì giai cấp này nay đã có vị thế vững chắc trong xã hội thì phản kháng càng lớn. VC càng lui vào chân tường, và chính ở nơi đây sẽ có một bộc phá làm cho chế độ sụp đổ.

Tôi kêu gọi mọi người Việt hải ngoại, nhất là giới trẻ đóng góp vào công tác trọng đại này để cho tiến trình tan rã của Đảng xảy ra sớm hơn. Như thế cơ may cứu dân tộc ra

khởi vòng nô lệ của Tàu mà Đảng CSVN trong bảy mươi năm qua đã âm thầm góp sức giúp cho giặc ngoại bang xâm chiếm nước Việt của chúng ta./.

GS Nguyễn Văn Canh

Ghi chú:

(1) Với kế hoạch kinh tế ngũ niên IV, từ năm 1986 đến 1991, Liên Bang Sô Viết (Nga) viện trợ cho VC khoảng 14.5 tỷ MK, trung bình là 2.9 tỷ/năm. Đến năm 1990, Nga hết tiền, nên chỉ viện trợ cho VC 100 triệu MK không bồi hoàn. Các viện trợ khác phải được trả bằng tiền mặt, bằng MK. Thí dụ nếu VC gửi một bộ phận như đầu máy bay phản lực MIG 19 sang Nga để trưng tu, Nga sô sẽ tính tiền để VC trả.

Hết nguồn tài chánh từ Nga, VC được Việt kiều “vực dậy” để tiếp tục sống. Sau đó là quốc tế đổ tiền vào.

Hiện nay, các lãnh đạo VC đã đục khoét ngân sách đến nỗi trống rỗng, dù trong nhiều thập niên qua, hàng năm Việt kiều -- người Việt tỵ nạn CS -- tiếp tục gửi về trên dưới 10 tỷ MK.

(2) Những ai bị giam trong các trại cải tạo đều biết sự lúng túng của VC mỗi khi có phái đoàn ngoại quốc đến thăm trại (điều tra vi phạm nhân quyền); họ đều chứng kiến các màn trình diễn do VC sắp xếp để che dấu sự thật về ngược đãi tù nhân.

Nguồn: Internet E-mail by ddcch chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, June 4, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*